

Vítax kuchta

Bol raz jeden kráľ a mal jedného múdreho radcu. Čo tento radil, obyčajne vždy dobre vypadlo a kráľ by ho nebol ani neviem zač na svete od seba pustil. Raz medzi inšou rečou prerečie ten radca:

„Najjasnejší kráľ, mal by som vám jednu vec predložiť.“

„Čo takého,“ povie kráľ, „radi by sme počuli.“

A radca začal rozkladať:

„Vaša Jasnosť dobre zná, čo za požehnanie máme po celej krajine. Nehodní sme zaďakovať bohu za tú bohatú úrodu, čo nám už od toľkých rokov praje. Vaši poddaní sú šťastní, majú, čo im len srdce zažiada. Dal by boh, aby to tak aj naďalej bolo! Ale mne sa všetko vidí, že na tieto dobré roky ľahko môžu padnúť tvrdšie časy. A tak by som myslel, že by dobre bolo teraz, keď je všade toľko zbožia, dať nastavať po krajine sypárne a odložiť do nich čím najviac zrna.“

Kráľovi sa táto rada zapáčila.

Potľapkal ho a pochválil, že popredku takú starosť má o jeho poddanstvo a kázal mu urobiť poriadky, aby sa tak všetko stalo.

Tu sa hneď po celej krajine začalo budovať. Sypárne za sypárňami rástli ako z vody a napokon jednu zo všetkých najväčšiu vystavili v kráľovskom meste, na samom brehu morského.

Požehnanie za čas ešte len trvalo. Ale sotvaže boli sypárne plné, tu akoby uťal, bolo po všetkej úrode. A teraz sa ukázalo, že ten radca viac mal v jednej hlave ako tí ostatní všetci. Keby nie jeho, boli by hádam od psoty pohynuli, lebo z toho, čo vysiali, ani semä sa im nevracalo. Takto ale boli pri pokoji.

Kráľ rozkázal, aby sa chudobným zrna darom rozdávalo. Títo od radosti žehnali dobrého kráľa a toho radcu dobre na rukách nenosili.

Raz ale do očí padlo kráľovi, že sa mu zo sypárne na morskom brehu počína dávať veľmi máľa. Prišlo mu na um, či to zrna ozaj dakto v noci nekradne a naskutku dal postaviť ku sypárni vartu. Vartáš vartoval a nič nevyvartoval, zbožie kapalo a kapalo.

„Ej, nech som dobrý,“ pomyslel si vartáš, so mnou to zle bude, keď sa kráľ dozvie, že žito len kape a ja som nič nevystriehol. Napokon ešte povedia, že som na varte zaspal.

Čo teda neurobil? Hneď večer vzal k sebe dvanásť dobre ozbrojených chlapov, rozostavil ich po sypárni a sám si naprostred žita zastal.

„Uvidím sa ja,“ povedá, „či ťa nedostriehnem, kto si čo si?“

Stoja tam tak a vartujú do samej polnoci. Zrazu ten v prostriedku zbadá, že sa spod neho žito dole melie; prizrie sa lepšie a tu vidí, že dáka potvora s veľkou lopatou žito von do lode vláči.

„Sem sa, chlapi, tu je!“ zvolá na ostatných.

Tu tí hneď zo všetkých strán priskočili, milého zbojníka poviažali a do chládku zatvorili.

Vytešený vartáš, ešte ani dobre nesvitalo, bežal ku kráľovi s novinou. Kráľ ho statočne obdaroval a po chvíli zabral sa sám toho zbojníka opáčiť. Díva sa na neho, díva a prezerá zo všetkých strán, koncom nemohol uhádnuť, čo to môže byť za stvora. Zdalo sa mu, že sa na človeka ponáša, ale človek nebol. A zasa sa zdalo, že je dáko hovädo, ale ani hovädo celkom nebolo.

„No,“ povedá, „keď si ty taká neobyčajná potvora, budeš mať aj neobyčajnú temnicu. Úradník, daj mu vystaviť s troma železnými dvermi a len s jedným maličkým oblôčikom!“

Na rozkaz kráľa bola temnica skoro hotová. Zavrznutý zbojník škripal od jedu zubami a jačal.

Akonáhle sa chýr rozletel o divnej potvore, tu sa hrnuli ľudia na diváky a sám kráľ dal oznámiť okolitým kráľom a veľkým pánom, aby sa im ráčilo prísť poďiavať na ten zázrak svetský. Hostia sa schádzali zo všetkých strán, v kuchyni sa varilo a pieklo.

Práve vtedy bavil sa na dvore mladý synček kráľov; mal pri sebe loptu, s tou sa zaihrával. Hneď ju hodil dovysoka, hneď zas vylúčil na strechu alebo metal o stenu. Ako ju tak vyhadzuje, tu raz milá lopta myk oblôčikom do temnice. Malý hráč zastane, pomútený nezná, čo má spraviť. Ale po chvíli vyškriabe sa ku oblôčiku, kukne dnu a splašený skočí nazad.

„Neboj sa,“ ozval sa hrubým hlasom zbojník, „ja ti nič neurobím. Tvoja lopta je tu, ale ju skorej nedostaneš, len keď ma stato von vypustíš.“

Milý šuhaj dlho nerozmýšľal, bežal si ku matke a začal ju prosiť, aby mu kus poískala, a hneď hlavu do jej lona položil. Ako mu tak matka íska, on potíšku ťahá z vrecka kľúče. Keď ich už dobre v ruke držal, vybehol von z izby a tu rovno ku temnici; poskrúcal na dverách zámky, zbojníka vypustil.

„No,“ povedá tento, „tu máš svoju loptu, budem sa ti ešte chcieť odslúžiť.“

A s tým skapal.

Chlapec pospúšťal zas všetky zámky, priliškal sa k matke, aby mu ešte kus poískala a medzi ískaním pustil kľúče ta, kde skorej boli.

Po chvíli prišlo poludnie a kráľ vyťal nádhernú hostinu. Ješť a piť mal každý, koľko len kto vládval. Po hostine šli hľadiet zbojníka. Temničiar otvorí prvé dvere, diváci sa tísnu za ním, odomknú sa druhé, všetko vyvaľuje oči. Roztvoria sa tretie, tu temnica prázdna!

Ako by ich bol vyplieskal, všetci ovesili nosy a kráľ dobre od hanby nezhořel, málo chybelo, že ho tam hneď neporazilo.

„A čo by hneď môj vlastný syn, neodpustím žiadnej duši, ktokoľvek mi toto spravil, musí to smrťou zaplatiť," zastrojil sa rozhnevaný kráľ a hostia museli prísť, že sa aspoň hodne pohostili.

Od tejto hostiny prešlo viacej rokov a tu sa videlo, že kráľ na to všetko aj na svoje zastrájanie dávno už zabudol. Len ti tu raz bolo treba šuhajovi pred otcom spomenúť, že veru toho zbojníka on vypustil. Kráľ sa náramne rozžialil, lebo syna veľmi rád mal. Ale darmo, čo raz bol odsúdil, od toho odstúpiť nechcel. Dal zavolať svojho poľovníka a kázal mu, aby jeho syna vyvolal do hory a tam ho zo sveta zniesol. Na znak ale aby mu doniesol z neho srdce. Poľovníka, keď ten rozkaz počul, zabolela duša. Ale čože? Sprotiviť sa nesmel. Vzal na plece flintu, do ruky motyku s košiarom a tak šiel zavolať kráľovského synka. Nebožiatko, dobre z kože nevyskočilo od radosti, že mu otec predsa už raz dovolil vyjsť na poľovačku. Prevesil si flintičku a šiel celý vytešený usmievajúc sa a ozberajúc, či sa ľudia naňho dívajú.

Dostali sa ku dúbave a tou dúbavou šli dobrú hodinu. Tu sa opamätá šuhaj a spýta sa poľovníka:

„Načo mu je tá motyka s tým košiarom?"

Poľovník, ako nemý, vzdychol si zhlboka a stúpал ďalej. Len keď už zas na hodný kus zašli, tu postojí a všetko mu vyrozpráva, na čo ho sem otec poslal a čo mu s ním spraviť kázal. Tu neboráčik, pustil sa do plaču a začal sa prosiť, že by sa skala bola musela pohnúť. Aby ho len nezabil, že sa on nikdy otcovi svojmu pred oči neukáže. Poľovník bol ľútostivý človek a dal sa uprosiť.

„No," povedá, „už ti len darujem život, choď, kde ťa oči povedú, ale sa ho domov neopováž zblížiť!"

A s tým ho pustil od seba. Potom zabil svojho psa, vyňal z neho srdce a v košiaru miesto princovho zanesol kráľovi.

Mladý princ, samotný ako palec, motal sa, túlal sa po tej hore, nikde cesty ani chodníčka. Tu sa zrazu strhne, víchor, tma po samú zem zaľahne, začne sa krížom-krážom blýskať, hrmieť a cediť, akoby mal všetkému byť koniec. Neborák, nemal sa inde kde utiahnuť, ako pod jeden hustý dub. Ale už aj tam začalo na neho kvapkať.

Tu sa poznové zblýsne, akoby sa nebo otvorilo, a on vidí neďaleko seba jednu diery do skaly. Vbehne do tej diery, a to bolo jeho šťastie! Lebo len čo odskočil sa zablysklo, strašne schrapšťalo a do toho istého duba ohnivá strela udrela a na štvoro ho rozpárala.

Ani v tej diere nebol celkom ochránený. Vietor s dažďom šibal dnu na neho, že sa vždy ďalej musel pomykovať, až tu zrazu hup, do hlbokšej jamy sa prepadol. Na šťastie sa neuderil veľmi, ale čože? Keď bol celkom premoknutý, preziabnutý, vylačnený, a čo viac, tu v takej strašnej jame! Nemyslel si inak, len že už tam musí skapať. Vtom sa obzrie nabok. Tu sa ti mu spozďaleka zaserie svieca a pri svieci vidí ako svoju loptu. Hneď mu na um prišiel ten zázračný zbojník, ktorého z temnice vypustil. Vtom sa zem zatrasie a ten istý zázrak zrovna k nemu kráča.

„No, vitaj," povedá, „u nás. Dobré, že si tu, aspoň sa ti budem môcť odslúžiť, lebo aby si vedel, ja som podzemský kráľ, a keď sa budeš dobre správať, u mňa ti dobre bude. Len to jedno ti povedám, aby si sa ticho držal, lebo moji vojaci takých ľudí ako si ty, nemôžu vystáť."

Vtom ho chytil za ruku a vyviedol ho do jednej osobitnej izby:

„Tu," povedá, „v tejto izbe budeš teraz bývať, a keď sa ticho zdržiš, krém mňa nikto tu o tebe nezvie."

Žil si on v tej osobitnej chyži ticho ako muška, a čo mu bolo treba, podzemský kráľ to vždy na istý čas donášal. V jednej skrinke stáli pokladené knihy, z tých mu najskorej dal jednu do ruky:

„Tu máš," povedá, „čítaj!"

A keď tú vyčítal, dostal druhú, a tak ďalej do radu, ale zavše len po jednej, k tomu ešte cvičil ho každý deň dva razy vo zbroji a k vojenským veciam ho priučal.

Tak prešli dva roky. Po dvoch rokoch dal mu do ruky jednu trúbku a takto ho oslovil:

„Vieš ty čo, ty si sa už pri mne dost' všeličoho naučil, mohol by si už aj svet sprobovať. Pôjdeš tu neďaleko do jedného mesta ku kráľovi do služby. Ale nikdy nesmieš vyjaviť, že si kráľovský syn. A keď budeš dať potrebovať, len vyjdi do hory, tri razy na tejto trúbke do zeme zatrubíš a ja ti naraz prídem na pomoc. Ale si na trúbku daj pozor!"

Vtom ho zasa chytil za ruku, vyviedol von až k samému mestu, ešte raz ho napomenul, aby si na trúbku pozor dal, a naraz sa mu z očí stratil.

Kráľovský syn sa zachytil do mesta a v meste zrovna do kráľovského dvora. Tu sa zišiel s kuchárom a pýtal si od neho dáku službu.

„Dobré, že si prišiel," povie tento, „práve potrebujem kuchtu; ak sa ti páči, môžeš u mňa zostať."

„Dobré," odpovedal kráľovský syn, „ja pristanem aj na to."

A dal sa hneď do svojej roboty.

V tejto službe sa náš šuhaj vo všetkom statočne držal a kuchár ho nemohol dost' prenachváliť, že, povedá, nemal ešte pri sebe tak hodného kuchtu. Čo viac ešte, mladý kuchtik bol aj švárny šuhaj, krásny ako ruža, s ľuďmi sa vedel pekne zhovárať a tu i tu rozumel sa kus aj do žartu. To sa najmä mladej kráľovej dcére páčilo. Často sa vykradla do záhrady a tam sa s pekným kuchtikom zabávala. Aj kráľ ho rád videl a neraz ho do izby zavolať, aby sa s ním jeho dieťa pohralo, lebo ho aj sám vďačne okolo seba mával.

Takto si kuchta prežíval v tom kráľovskom dvore. Sám by sa nebol ponazdal, že mu tak dobre bude.

Ale tu raz priletí zlý chýr kráľovi, že susedný kráľ s veľkým vojskom na neho ide. Kráľ sa toho chýru veľmi zdesil, lebo nepriateľ bol kde mocnejší. Čože ale bolo robiť?

Musel sa oproti postaviť. Zohnal, koľko mohol, chlapov a tak šiel do vojny. Dcéru svoju vzal tiež so sebou, bo ju nechcel od seba nechať, tak ju veľmi rád mal.

Náš kuchta dostal veľkú vôľu ísť na vojnu. Pýtal sa od kuchára, aby ho pustil do toho a toho mesta, že si tam má dač pokonať, a kuchár ho pustil. Nešiel on do toho mesta, ale rovno do dúbravy. Vzal do ruky trúбку, tri razy do zeme zatrúbil, a tu naraz, kde sa vezme, tu sa vezme, zastane pred ním podzemský kráľ a spytuje sa ho, čo žiada? Kuchta pýtal pomoc proti tomu a tomu kráľovi a ešte ani dobre nedopovedal, čo si žiada, už celo vojsko podzemských ľuďí v rade stálo. On si musel také šaty obliecť, ako tamtí mali a podzemský kráľ ho postavil za hlavu celému vojsku; ale mu prikázal, aby dal na seba pozor a do predku sa veľmi nepúšťal.

Práve sa už mala bitka začať, keď došli na pomoc. Prestrojený kuchta prosil kráľa, aby ho s podzemským vojskom popredku do ohňa pustil, a len keby ho nepriateľ prevladoval, aby mu na pomoc priskočil. Kto bol radšej ako kráľ? On na to vďačne privolil. Vojna sa začala strašná, ale čosi-kamsi bolo nepriateľskô vojsko strepanô a sám kráľ len horko-ťažko umkol. Víťaz kuchta vystúpil si hrdo, poklonil sa kráľovi a nečakajúc na ďakovanie, odišiel aj s vojskom do dúbravy. Tam tri razy do zeme zatrúbil, podzemský kráľ sa pred ním postavil, vojsko a šaty mu oddal a za pomoc sa mu poďakoval. Keď sa už mali rozísť, daroval mu podzemský kráľ jedno zlato jablčko. Domov, pravda, kus pripozde prišiel, ale pichol kuchárovi dač do hrsti a zas bolo dobre.

O pár dní sa vrátil aj kráľ s vojskom a dal pripraviť veľkú hostinu. Po hostine začal vychvaľovať toho cudzieho víťaza, a milá princezka na to zašteboce:

„Pravda, pravda, driečny to bol šuhaj, ale predsa nie inakší, ako je náš kuchta!”

Tu ho dala hned zavolať a do dobrej vôle sa s ním zabávala. Medzi zábavou ukáže jej to zlato jablčko. Zlato jablčko sa princezke veľmi zapáčilo.

„Daj mi,” povedá, „to jablčko!”

„Dostaneš ho,” povie kuchta, „ak mi nohy po členky ukážeš.”

„Ach, no! Vedť to nič takého, budem mať zlato jablčko.”

A po chvíli privolila. Kuchta jej dal jablčko a ďalej sa zabávali.

Ten druhý kráľ dusil v sebe jed, rád by sa bol vypomstil. O krátky čas zobral ešte strašnejšie vojsko a šiel na tohoto kráľa. Voľky-nevoľky schystal sa i tento krajinu si brániť. Kuchtovi zas prišla vôľa vybrať sa na vojnu. Zaobišiel si kuchára a kuchár ho pustil.

Ide rovno do dúbravy, tri razy do zeme zatrúbi, kráľ podzemský pred ním sa postaví a spýta sa, že čo žiada.

„Prišiel som ťa zas o pomoc prosiť,” povie na to kuchta.

A sotva to dopovedal, stáli rady podzemského vojska dva razy toľké ako skorej. Podzemský kráľ mu dal preobliecť šaty a postavil ho za hlavu celému vojsku:

„Len,” povedá, „daj pozor na seba, do predku sa veľmi nepúšťaj!”

A s tým zmizol.

Práve sa už mala bitka začať, keď kuchta dobehol s vojskom. Prosil kráľa, aby ho zas s podzemským vojskom popredku pustil, a len keby ho nepriateľ prevladoval, aby mu na pomoc priskočil. Kráľ vďačne na to privolil.

Tu hned ako jasná strela zrazili sa vojská. Sekali, rúbali jeden druhého, hlavy padali ako makovice. Tak sa prali obe strany za hodnú chvíľu, ani jedna ani druhá popustiť nechcela. Tu sa tí podzemskí rozpajedia a pustia sa ako besní. Čosi-kamsi stratilo sa tamto vojsko a sám kráľ len horko-ťažko mohol s daktorým uniknúť.

Víťaz kuchta vystúpil si hrdo, poklonil sa kráľovi a nečakajúc na ďakovanie, odišiel aj s vojskom do dúbravy. Tu tri razy do zeme zatrúbil, podzemský kráľ pred ním sa postavil, on mu vojsko a šaty oddal a za pomoc sa poďakoval. Keď sa mali rozísť, daroval mu podzemský kráľ zas jedno zlato jablčko. Domov, pravda, i teraz kus pripozde došiel, ale pichol kuchárovi do hrsti, a bolo po všetkom.

O pár dní sa vrátil aj kráľ s vojskom a dal ešte hrdšiu hostinu pripraviť. Po hostine nemohol sa dost nachváliť toho cudzieho víťaza a milá princezka zas len zašteboce:

„Pravda, pravda, driečny to bol šuhaj, ale predsa nie inakší, než je náš kuchta.”

Tu ho dala privolať a do dobrej vôle sa s ním zabávala. Kuchta vytiahne druhô jablčko, ona si ho pýta.

„Dostaneš ho,” povie kuchta, „ak mi nohy po kolená ukážeš.”

Princezka kus rozmýšľala, rozmýšľala:

„Ach, no! Vedť to nič takého, budem mať už druhô jablčko.”

A po chvíli privolila. Kuchta jej dal zlato jablčko a ďalej sa zabávali.

Kráľ sa celkom nazdával, že je už bezpečný a bude mať pokoj. Len ti tu zas doletí chýr, že ten druhý kráľ s náramnou silou cez hranice prišiel, a čo pred sebou zachytí, všetko morduje a páli. Veľký strach obišiel nášho kráľa. Tak nachytre sotva pár tisíc chlapov mohol do zbroje postaviť. V takom strachu vzdychal v srdci:

„Ach, len by som mohol vedieť, či ten príde, či nepríde? Ak nepríde, jaj, beda nám, jaj, beda celej krajine!”

Poručeno bohu, už len šiel s tou hřstkou vojska a dcéru vzal sebou.

Sotva prešli míľu zeme, kuchta sa zas pýtal od kuchára, aby mu dovolil ísť tam a tam do toho mesta. Kuchár ho prepustil a on hybaj rovno do dúbravy. Tu vezme do ruky trúбку, tri razy do zeme zatrúbi, kráľ podzemský pred ním sa postaví a spytuje sa, čo žiada?

„Pre seba nič,” povie kuchta, „len pomoc pre môjho kráľa, ten druhý kráľ zas ide na neho!”

A sotva to dopovedal, stáli rady podzemského vojska tri razy toľké ako skorej. Podzemský kráľ mu dal preobliecť šaty a postavil ho za hlavu celému vojsku:

„Len," povedá, „daj pozor na seba, do predku sa veľmi nepúšťaj!"

A s tým zmizol.

V strachu veľkom čakal kráľ začiatok bitky. Vtom priletí prestrojený kuchta a hneď pýta, aby ho s podzemským vojskom popredku do ohňa pustil, a len keby ho nepriateľ prevladoval, aby mu na pomoc priskočil. Kráľovi odľahlo na srdci a dal mu vďačne po vôli. Ako hrom rútili sa na nepriateľov, títo stáli radom ako múry. Tri razy udreli podzemskí na tých, tri razy museli ustúpiť nazad. Kuchtovi dlho už trvala tá bitka, začal byť netrpezlivý. Skočil doprostriedka nepriateľov, rúbala a sekal na všetky strany. Ale keď najlepšie sekal, aj jemu do nohy sekli a on spadol na zem.

Boli by ho iste posekali, došliapali, keby nie zopár jeho vojakov. Ale títo ho schytili a zanesli do kráľovského šiatra. Tu hneď krásna kráľovská dcéra vlastnou rukou vyšívaným ručníčkom zaväzovala mu ranu a za ten čas jeho vojaci združgali nepriateľa, len máličičko chybelo, že aj samého kráľa nezajali.

Keď sa vojsko vrátilo, vychytil sa kuchta a nečakajúc na ďakovanie, odišiel i s vojskom do dúbavy. Tri razy do zeme zadržal, kráľ podzemský pred ním sa postavil, kuchta mu šaty aj vojsko oddal a za pomoc sa poďakoval. Ale mu podzemský kráľ vzal z ruky i trúbku:

„Už ti je," povedá, „táto trúbka viac netreba, ani moja pomoc, lebo sa už tvoje šťastie približuje, a preto už ani mňa viac neuvidíš. Na pamiatku vezmi si ešte toto jabĺčko a obráť ho sebe k dobrému. Proti ktorému si bojoval, vedz, že je to tvoj vlastný otec!"

„Môj otec?" spýtal sa mladý víťaz celkom udivený.

Ale čože bolo robiť? Čo sa stalo, viac sa neodstane! Ešte sa chcel podzemskému kráľovi za všetku lásku poďakovať, ale ten mu spopred očí zmizol. Obrátil sa domov a tu kuchár začal sa už mrzieť, že tak pozde ide; ale mu pomastil ruku a zas bolo dobre.

Kuchta konal svoje práce ako predtým, ale sa musel premáhať, aby dakto nezbadal, že na jednu nohu kríva.

O pár dní sa vrátil aj kráľ s vojskom a tu len ešte bola hostina! Po hostine vychvaľovali do neba toho cudzieho víťaza, a tá štebotá, princezka, zasa sa len zamiešala:

„Pravda, pravda, driečny to bol šuhaj, ale predsa nie inakší, než je náš kuchta."

Tu hneď dala ho zavolať a do dobrej vôle sa s ním zabávala. Kuchta vytiahol tretie jabĺčko; ona si ho pýta.

„Dám ti ho," odpovedal kuchta, „ak budeš so mnou spať, ale tak, že medzi nami holá šabl'a bude ležať, dvanásť sviec v chyži horieť, dvanásť vojakov aj s tvojou komornou v chyži vartovať."

Princezka si rozmýšľala, rozmýšľala:

„Ach, no! Ved' je to tým poriadkom nič takého. Budem mať tretie jabĺčko."

A privolila aj bez vedomia otcovho.

Večer v princezkinkej svetlici dvanásť sviec sa zajasalo, dvanásť vojakov aj s komornou postavilo na vartu, holú šabl'u naprostriedok do postele položili a tak sa princezka s kuchtom uložila.

Kuchta sa zadal, že spí, ale nespál. Tu, akoby sa chcel na druhý bok obrátiť, zaviazanú nohu von vyloží tak, že aj ručník bolo vidno. Ako ten ručník komorná zazrela, bežala hneď ku kráľovi rozpovedať vec. Kráľ naskutku pribehol do tej svetlice a presvedčil sa, že je to jeho dcérin spravodlivý ručník a ten mládenec nikto inší, ako ten ranený víťaz.

Vojakov a komornú poslal naraz von, šabl'u vzal preč, sviece zahasil a nechal ich tam v pokoji.

Ráno, keď vstali, dal zavolať kráľ teraz už známeho víťaza, ďakoval mu za pomoc, ako vedel naj inakšie, a prosil ho, aby mu povedal, kto je, skadiaľ je?

Tu tento začal rozprávať od začiatku až do konca, ako sa s ním vodilo. Keď sa kráľ dozvedel, že ten kráľ, proti ktorému bojoval, bol jeho ochrancov otec, vypravil hneď poslov k nemu, aby nemeškal prísť, lebo že jeho syn je pri ňom a že mu ako driečnemu a statočnému šuhajovi svoju dcéru za ženu prisľúbil.

Keď sa ten druhý kráľ od poslov dozvedel, čo je vo veci, nevedel, či má svojim vlastným ušiam veriť. Dal zavolať toho poľovníka a vzal ho na tvrdo, aby povedal, čo s jeho synom urobil. Tento videl, že by sa darmo tajil, vyznal všetko, ako bolo, a to srdce, čo doniesol, že je z jeho psa. Kráľ sa mu za túto novinu a za ten statočný skutok nemohol dost' naďakovať a bohaté ho obdaroval.

Nato hneď dal do koča zapriať, pojal so sebou kráľovnú a šiel k susednému kráľovi. Bolo tam radosti, akej nikto, ako je svet svetom, ešte nepamätal. Rodičia našli svojho zabitého syna a zabitý syn svojich rodičov. Rodičia jedni dostali hodného zaťa, druhí hodnú nevestu, mladí samých seba; nepriateľskí kráľovia sa pomerili a od tých čias boli najlepší priatelia.

O krátky čas bola svadba. Po svadbe pojal mladý zať svoju nevestu a odobral sa ku svojmu otcovi. Po otcovej smrti stal sa kráľom, a keď svokor umrel, zdedil aj toho kráľovstvo a tak panoval nad dvoma kráľovstvami šťastlivo a panuje až doteraz, ak neumrel.